

Baka István

TÉLI DAL

Behavazott táj abroszán
a hajnal vörösbörpecsét.
Elmúlt a mámor — poharam
földhöz csapom, szilánkja jég.

Inyemben a fogak — iszapba
rejtőző, megdermedt halak.
Mint jégtábláit a folyó,
összezárom ajkaimat.

Ó, világ szennyét elmosó
szó! Hallgatok kijózanodva.
Hiszen tél van. Micsoda tél!
Befagyott az idő folyója.

Elmúlt a részegség. Ki egykor
folyónak hittem magamat,
haltestemet iszapba fúrom
a tél jégajkai alatt.

(Tiszatáj, 1976. 23. sz.
65. l.)